

Černobílý svět

O zrak jsem přišel, když mi bylo devět. Byl to den jako každý jiný. Otec mě zrovna vezl na podzimní koncert do ZUŠ, kde jsem měl vystupovat ve hře na kytaru (do hudby jsem byl opravdu blázen). Znenadání do nás z protisměru plnou rychlostí narazila dodávka. Jediné, co si z nehody pamatuji, je auto řítící se proti nám, křik otce a velkou ránu. Když jsem se poté probudil v nemocnici, snažil jsem se otevřít oči, ale přede mnou, ba i kolem mě nebylo nic jiného než mlhovitá tma. Zkrátka – oslepnul jsem.

Blízko mojí tváře odněkud zleva zněl chvějící se hlas mojí maminky: „Jonáši... Jonášku?“ Z tónu šla vycítit úzkost a stopy po pláči. „Díky bohu! Žiješ!“ zajíkla se a opět propukla v pláč. Lehce jsem pozvedl svoji ruku, nahmatal tu její a pevně ji stiskl. „Mami? Co se to se mnou stalo? Kde je táta? Jak je na tom?“ zasypaly ji mé otázky. Nejprve mi sdělila, abych si o otce nedělal starosti. Vyvázl z nehody pouze s několika zlomeninami a středním otřesem mozku. Se mnou už to bylo horší... tvrdý náraz na palubní desku zasáhl moje zrakové centrum. Už se nikdy nepodívám na svět svými očima. Neuvidím všechny ty pestré barvy přicházející s podzimem. Nespatřím ty kovové struny, které pro mě doposud znamenaly celý můj život.

Zkoušeli jste si někdy zavřít oči a své okolí zkoumat jen pomocí hmatu, čichu či sluchu? Dokázali jste si zemi představit bez pestrobarevných obrazů, jež kreslí malíř zvaný život? Já také ne. Osud mi přichystal těžké chvíle - velice temné, kruté, mnohdy beznadějně. Prvních pár let se mi sice zdávaly barevné sny, jenže i ty v období dospívání úplně vymizely a jediné, co mi zůstalo, byly střípky vzpomínek z mého útlého dětství.

Začátky jsou vždycky těžké. Nebýt mojí milující rodiny, ochotných přátel a ohleduplných lidí všude poblíž, byla by ze mě jen troska. Rodiče mě vytrvale podporovali ve hře na zbožňovanou kytaru, přepisovali mi noty do Braillova písma, později asistovali při studiu na konzervatoři. Dnes slavím své čtyřicáté narozeniny, je ze mě úspěšný učitel v ZUŠ a s mojí krásnou manželkou máme dvě zdravé děti. Utkvěla vám v hlavě otázka, jak můžu vidět její krásu? Zrak se mi sice nevrátil, avšak laskavost jejího srdce mluví úplně za vše.

Eliška Tomečková, 2. C